

РЕШЕНИЕ

№ 15786

гр. София, 09.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 16.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **1405**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на О. П. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 5, офис 9 срещу Заповед с рег. № 513з-380/16.01.2025 г., издадена от началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано право на предоставяне на продължително пребиваване в Република България. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 във вр. чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, доколкото е взето предвид, че в процедурата по заявлението на жалбоподателя с рег. № 203514/10.12.2024 г. за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България, ДАНС дава отрицателно становище, тъй като съобразява, че на жалбоподателя е наложена ПАМ „Връщане до страната на произход“ на основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ със заповед № 3896/02.12.2024 г. на ОМ-СДВР. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът началник на отдел „Миграция“ – СДВР оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима участие по делото.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 5 от ЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в отдел/сектори/групи

"Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагане на закона, а съгласно ал. 7 директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. Предвид това, и предвид Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на Директора на СДВР по оправомощаване на ответника, оспореният акт е издаден от компетентен орган – началник на отдел „Миграция“ – СДВР, постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Датиран и подписан.

Съгласно разпоредбата на чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Безспорно е, че жалбоподателят е редовен студент в Европейския политехнически университет в П., включително и понастоящем, като на това основание е имал разрешено продължително пребиваване в Република България до 23.10.2024 г. Безспорно е, че с процесното заявление на жалбоподателя с рег. № 203514/10.12.2024 г., той е поискал продължаване на срока на пребиваването на същото правно основание. С процесната заповед за отказ за продължаване срока на пребиваването правилно се взема предвид, че съгласно чл. 22, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на разрешение на службите за административен контрол на чужденците, което съгласно ал. 4 на същата разпоредба, разрешението се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност", което има задължителен характер за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Не се оспорва, посоченото в заповедта, че такова становище от ДАНС е дадено с вх. № 02-1188/19.12.2024 г. по описа на СДВР, което е отрицателно, тъй като се посочва безспорно, че със Заповед УРИ № 5392 ПАМ-3896/02.12.2024 г., на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“, тъй като той е просрочил разрешеният му срок на пребиваване в Република България. При тези факти, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ се отхвърля молбата на жалбоподателя за продължаване срока на пребиваването, тъй като е прието, че становището на ДАНС визира препратка на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ към чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ. Чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ визира лимитативно посочени случаи в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, при които се отказва продължаването на срока на пребиваване, между които, обаче, не е този по чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, визиращ ПАМ по чл. 41 от ЗЧРБ. Следователно, становището на ДАНС по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ е задължително за миграционните служби, но само когато се отнася към допустими от закона случаи за даване на такова становище. Случаят по чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ във връзка със заявление по чл. 23, ал. 5 от ЗЧРБ не е такъв. Като не е съобщила това и се е основала на непредвидена в закона препратка – чл. 26, ал. 1, във вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, обжалваната заповед е неправилна. Ето защо, жалбата е основателна.

В заключение следва да се посочи, че съдът не приема довода на жалбоподателя, че не му е назначен преводач на основание чл. 14, ал. 2 от АПК, както при връчването на обжалваната заповед, така и при връчването на заповедта за ПАМ. И върху двете заповеди жалбоподателят се подписва и заявява, че разбира изложеното в тях, като последното дори изписва подробно на разбираем за него език – в случая английски.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 10 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на О. П. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 5, офис 9, Заповед с рег. № 513з-380/16.01.2025 г., издадена от началник на отдел „Миграция“ – СДВР.

ИЗПРАЩА делото като преписка на началник на отдел „Миграция“ – СДВР за ново произнасяне в едномесечен срок по заявление с рег. № 203514/10.12.2024 г., като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя О. П. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 5, офис 9, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 10 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.